

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ

Ἐξωτερικοῦ

Ἑτησίαι δρ. 8.— Ἑτησίαι φρ. χρ. 10.—
Ἑξαμήνιος » 4,50 Ἑξαμήνιος » 5,50
Τριμήνιος » 2,50 Τριμήνιος » 3,—
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτύρων Ἑσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ.

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἑκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 24ος

Ἐν Ἀθήναις, 31 Δεκεμβρίου 1916

Ἔτος 39ον.—Ἀριθ. 5

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Οἱ «λιθοδόμοι».—Ὁ ποταμὸς στὴν ἐκβολή του.
—Τὰ «καρμῖνα».—Ἐξακολουθοῦν τῶν ἐρευνῶν.—Τὸ δάσος τῶν ὠραίων δένδρων.—Προμήθεια κανοξύλων.—Τραῖνο γιὰ τὸ κουβάλημα.—Περιμένουν τὴν ἀμπώτιδα.—Ἀπὸ τὴν κορυφή.—Ἐπιστροφή στὴν παραλία.

«Ἔτσι, χωρὶς δυσκολία, ἐφθασαν καὶ οἱ τρεῖς στὴν ἀπέναντι ἀμμουδιά. Ἐκεῖ, ἀφοῦ τοὺς ἐστέγγωσε γρήγορα ὁ ἥλιος, ἐφόρεσαν τὰ ρούχά τους, ποὺ δὲν εἶχαν βραχὴ καθόλου, καὶ ἔκαμαν συμβούλιο.

Στὴν ἀρχή, ὁ ρεπόρτερ εἶπε στὸ ναύτη νὰ τὸν περιμένη ἐκεῖ ποὺ εὐρίσκετο καί, χωρὶς νὰ χάσῃ στιγμή, ἐπῆρε τὸν ἴδιον δρόμο, ποὺ εἶχεν ἀκολουθήσῃ πρὸ ὀλίγων ὥρῶν ὁ μαῦρος Νάβ. Σὲ λίγο χάθηκε καὶ αὐτὸς ἐς τὴ γωνία τῆς ἀκτῆς. Ἐδίαζετο νὰ μάθῃ νέα γιὰ τὸν χαμένο μηχανικό.

Ὁ Χάρμπερτ θέλησε νὰ τὸν συνοδεύσῃ, ἀλλὰ ὁ Πέγκροφ τὸν ἐκράτησε.

—Κάθου' ἐδῶ, παιδί μου, τοῦ εἶπε. Πρέπει νὰ ἐτοιμάσουμε τὸ κονάκι μας καὶ νὰ ἰδοῦμε ἂν βρίσκεται νὰ φάμε κάτι τί, πρὶν θρεπτικὸ ἀπὸ τῆς ἀχιβάδας. Ὅταν γυρίσουν οἱ εἴλοι μας, θὰ ἔχουν ἀνάγκη νὰ ξεκουρασθοῦν. Καθένας τὴ δουλειά του!

—Εἶμαι ἕτοιμος, Πέγκροφ, ἀποκρίθηκε ὁ Χάρμπερτ.

—Ἐμπρὸς λοιπόν! ὑπέλαβε ὁ θαλασσινός. Ἀς ἀρ-

χίσουμε μεθοδικά. Εἴμαστε κουρασμένοι, κρυώνουμε, πεινᾶμε. Πρέπει λοιπὸν νὰ βροῦμε στέγη, φωτιά καὶ τροφή. Τὸ δάσος ἔχει ξύλα, ἡ φωλιὰς ἔχουν αὐγά, μᾶς μένει νὰ βροῦμε σπίτι.

—Τότε, λοιπόν, εἶπε ὁ Χάρμπερτ, νὰ κυττάξω νὰ βρῶ καμμιὰ σπηλιά' ἐς αὐτοὺς τοὺς βράχους, κάπου ὅθι ὑπάρχῃ μιὰ τρύπα, γιὰ νὰ χωθοῦμε.

—Ὁραῖα! ἀποκρίθηκε ὁ Πέγκροφ. Καὶ τώρα δρόμο!

Ἐκίνησαν καὶ οἱ δύο στὴν ἀκρογιαλιά ἐκεῖνη, ποὺ μετὰ τὴν ἀμπώτιδα εἶχε ξεσκεπασθῇ πλατειά. Ἀντὶ ὅμως νὰ ναιθοῦν πρὸς βορρᾶν, κατέβηκαν πρὸς νότον. Γιατὶ ὁ Πέγκροφ εἶχε παρατηρήσῃ, ὅτι ἐκεῖ—κάτω ἢ ἀκτὴ παρουσίαζε ξινὸ στενὸ ἀνοιγμά, ποὺ, κατὰ τὴ γνώμη του, θὰ ἦταν τὸ στόμιον, ἢ ἐκβολὴ κανενὸς ποταμοῦ. Κ' ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἦταν ἀνάγκη νὰ βεβαιωθοῦν, ὅτι ἐκεῖ κοντὰ ὑπῆρχε γλυκὸ νερὸ, γιὰ νὰ πίνουν, ἐξ ἄλλου δὲν ἦταν καὶ ἀδύνατο νὰ ἐσπρωξῇ τὸ ρεῦμα τὸν Κύρο Σμιθ πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος.

Ὁ γρανίτινος τοῖχος ποὺ εἶπαμε, ἦταν παντοῦ συμπαγής. Ἀκόμη καὶ στὴ βᾶσι του, ποὺ μόλις τὴν ἐγλείφε τὸ κύμα, δὲν παρουσίαζε τὴν παραμικρότερη ρωγμή, ποὺ θὰ μπορούσε νὰ χρησιμεύσῃ προσωρινὰ γιὰ κατοικία.

Στὴν κορυφή του πετοῦσε ὀλόκληρος κόσμος θαλασσοπυλίων καὶ προπάντων διάφορα εἶδη στεγανοπόδων, με μακρυὰ, μυτερὰ καὶ πλατυσμένα ράμφη, πτερωτοὶ φωνακλάδες, ποὺ ἡ παρουσία τοῦ ἀνθρώπου, ἂν καὶ γιὰ πρώτη φορά βέβαια ἐτάραττε τὴ μοναξιά τους, δὲν τοὺς ἐφόβιζε καθόλου. Μιὰ τουφεκιά μέσα στὸ κοπάδι τῶν πουλιῶν αὐτῶν, θὰ ἐξρίχνε κάτω πολλὰ. Ἀλλὰ γιὰ νὰ ρίξῃ κανεὶς τουφεκιά' χρειάζεται πρῶτα τουφέκι, καὶ οὔτε ὁ Πέγκροφ εἶχε, οὔτε ὁ Χάρμπερτ. Ἀλλως τε τὰ θαλασσοπούλια δὲν τρώγονται καὶ ταῦτά τους ἀκόμη ἔχουν γεῦσι ἀγνῆ.

Σὲ λίγο ὁ Χάρμπερτ, ποὺ εἶχε προχωρήσῃ ἀρ-

«—Τρώγουνται, λέω ἐγώ; ρώτησε ὁ Πέγκροφ.» (Σελ. 38, στ. α.)

στερξ, ανέκαλυψε κάτω βράχους σκεπα-
σμένους με ρύκια, που ή παλirroia θα
τους έκρυβε πάλι σε λίγες ώρες. Έπάνω
'ς αυτούς τους βράχους, ανάμεσα στα γλοι-
ώδη ρύκια, ήταν πλήθος από κάτω κογ-
χύλια, που άνθρωποι πεινασμένοι δεν
μπορούσαν βέβαια να τα περιφρονήσουν.
Ο Χάρμπερτ έφώναξε λοιπόν τον Πέγ-
κροφ, που έσπευσε να πλησιάσει.

— Αυτά είναι μύδια! έφώναξε ο θα-
λασσινός. Να με τί θάνατα καταστήσωμε
ταύγα που μάς λείπουν!

— Δεν είναι καθόλου μύ-
δια, αποκρίθηκε ο μικρός·
είνε λιθοδόμοι!

— Τρώγονται, λέω εγώ;
ρώτησε ο Πέγκροφ.

— Περίφημα!

— Τότε θα φάμε λιθο-
δόμους!

Ο ναύτης μπορούσε να
βασίλειται στον Χάρμπερτ.
Ο μικρός ήταν πολύ δυνα-
τός στη Φυσική Ιστορία· αί-
σθάνετο για την επιστήμη
αυτή αληθινή κλίση και, έ-
πειδή την εύνουσε κι' ο πα-
τέρας του, είχε άκουση μα-
θήματα των καλλιτέρων κα-
θηγητών της Βοστώνης, που
άγαπούσαν πολύ το έξυπνο
κι' επιμελές αυτό παιδί.

Οι λιθοδόμοι είναι πραγ-
ματικώς ένα είδος μυδιών,
συσσωρευμένων και κολλη-
μένων δυνατά επάνω στους
βράχους. Ανήκουν στο είδος
εκείνο των διατρητι-
κων μαλακίων, που κά-
νουν βαθιές τρύπες και στη
σκληρότερη πέτρα και το έ-
στρακό τους είναι στρογγυλό
και στής δυο άκρες, — σχήμα
που τα ξεχωρίζει από το
κοινό μύδι.

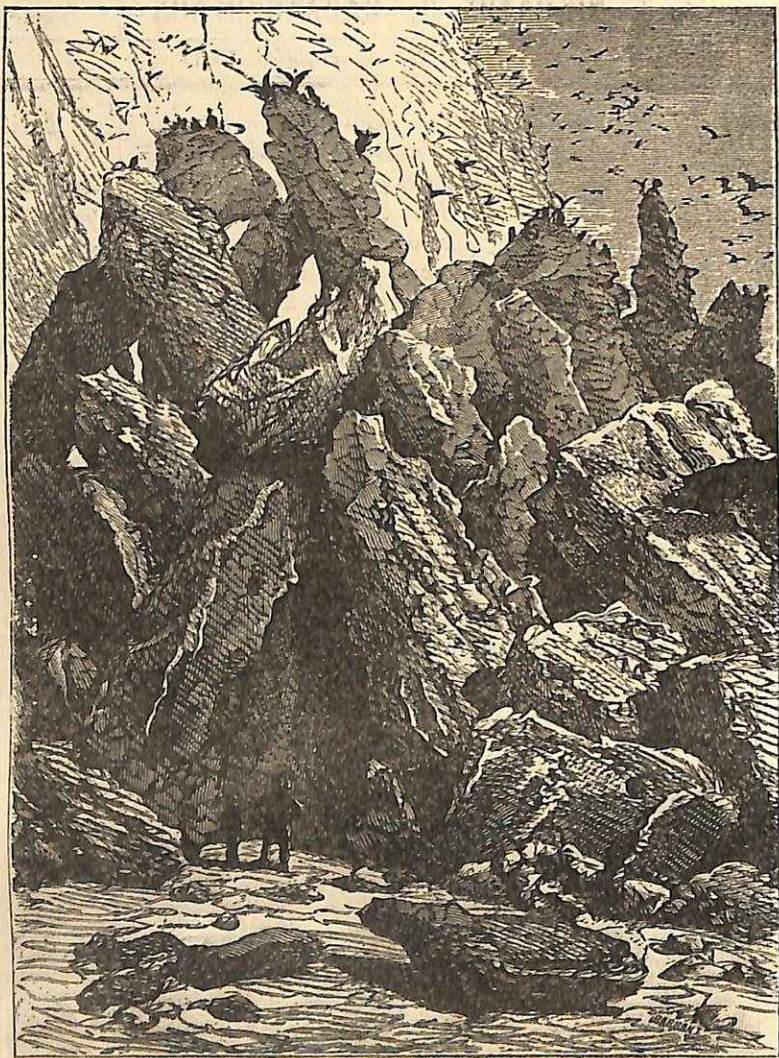
Ο Πέγκροφ κι' ο Χάρ-
μπερτ έφαγαν κάμποσους
από αυτούς τους λιθοδόμους,
που ήταν ανοικτοί εκείνη την
ώρα στον ήλιο. Τους κατά-
πιναν σαν στρείδια και τους εύρισκαν
άρκετά νόστιμους και πιπεράτους, πράγ-
μα που τους παρηγορούσε γιατί δεν εί-
χαν ούτε πιπέρι, ούτε άλλο άρτυμα ό-
ποιοδήποτε.

Έτσι ή πεινά τους ικανοποιήθηκε,
όχι όμως κι' η δίψα τους που μεγάλωσε.
Έπρεπε λοιπόν να βρουν νερό γλυκό
και βέβαια δεν θα έλειπε σε μια τόσο
ποικιλότροπη χώρα. Ο Πέγκροφ και ο
Χάρμπερτ, αφού γέμισαν της τσέπες
και τα μαντήλια τους με λιθοδόμους,
γύρισαν στη βάση του γρανιτινού τοίχου.

Έκρναν από εκεί ως διακόσια βή-
ματα κι' έφθασαν στο άνοιγμα εκείνο,

από όπου, κατά το προαίθημα του θα-
λασσινού, κάποιο ποταμάκι θα έχύνετο
στη θάλασσα. Στο μέρος αυτό, ο τοί-
χος έφαινετο χωρισμένος από κάποια
βέβαια πλουτωνική προσπάθεια. Το γώ-
ρισμά του είχε πλάτος ως εκατό πόδια.
Κ' ένα ποτάμι περνούσε, πραγματικώς,
ανάμεσα από τα γρανίτινα αυτά πλευρά,
που χαμήλωναν προς το στόμιό του, έ-
πειτα έστριβε απότομα κι' έχάνετο μέσα
σε μια λόχμη, μισό μίλι μακρύτερα.

— Να το νερό! έφώναξε ο Πέγκροφ.

«Τα κρημνίσματα έσχημάτιζαν ένα συσσωρευμα βράχων...» (Σελ. 38, στ. 6.)

Να κι' εκεί - πέρα τα ξύλα! Δεν μάς
λείπει τώρα παρά το σπίτι!.

Το νερό του ποταμιού ήταν καθαρό
σαν το κρύσταλλο. Ο ναύτης το έδοκί-
μασε κι' είδε, ότι την ώρα εκείνη της
αμπώτιδος, που δεν έφθανε ως εκεί ή
θάλασσα, ήταν γλυκύ. Αφού ικανοποιή-
σαν λοιπόν και τη δίψα τους, ο Χάρ-
μπερτ άρχισε να αναζητεί τη σπηλιά, που
θα τους έχρησίμευε για κατοικία. Αλλά
παντού ο τοίχος ήταν ίσιος, επίπεδος,
συμπαγής.

Έν τούτοις, εκεί - κοντά στο στόμιό
του ποταμού, τα κρημνίσματα έσχημά-
τιζαν, όχι καθαυτό σπήλαιο, αλλά ένα

συσσωρευμα πελωρίων βράχων, από έ-
κείνους που βλέπει κανείς συχνά στής
γρανιτικές χώρες και λέγονται κοινώς
«Καμίνια».

Ο Πέγκροφ κι' ο Χάρμπερτ έτρύ-
πων βαθιά μέσα 'ς αυτούς τους βρά-
χους, μέσα 'ς αυτούς τους άμμοστρωτους
διαδρόμους, όπου δεν έλειπε το φως,
γιατί είσχωρούσε από τα κενά που ά-
φιναν μεταξύ τους οι γρανίτες, που με-
ρικοί από αυτούς έστέκοντο όρθιοι με
θαύματα ισορροπίας. Αλλά μαζί με

το φως, έμπαινε κι' αέρας,
— έν αληθινό «ρεύμα δια-
δρόμου», — και μαζί με τον
αέρα, φυσικά, όλο το δρι-
μύ ψύχος του υπαίθρου. Ο
ναύτης όμως έσυλλογίσθη-
κε, ότι αν έφρατταν μερικά
ανοίγματα των διαδρόμων
εκείνων, αν έδούλωναν με-
ρικά ανοίγματα με πέτρες
και άμμο, θα μπορούσαν
να γίνουν τα «Καμίνια»
κατοικήσιμα. Το διάγραμμα
τους αναπαρίστανε επάνω -

κάτω το τυπογραφικό στι-
χείο &, που σημαίνει «και».
«Αν άπομόνωναν λοιπόν το
κάτω μέρος του σχήμα-
τος, από όπου έμπαινε ο
νότος και ο δυτικός άνεμος,
θα μπορούσαν να χρησιμο-
ποιήσουν το επάνω.

— Η δουλειά μας έ-
γινε! είπε ο Πέγκροφ με
χαρά. «Αν ξαναβρούμε μά-
λιστα τον κ. Σμίθ, εκεί-
νος, σά μηχανικός, θα μάς
βολέψη καλά μέσα 'ς αυτό
το λαβύρινθο.

— Θα τον ξαναβρούμε!
αποκρίθηκε ο Χάρμπερτ.
Κι' όταν έλθη εδώ, πρέ-
πει να βρη μια ύποφερτη
κατοικία. Θα εγίνετο, μου
φαίνεται, αν εδάζαμε ένα
τζάκι στον άριστερό διά-
δρομο κι' αφίναμε μια τρύ-
πα, για να φεύγη ο καπνός.

— Εύκολώτατο, παιδί μου, υπέλαβε
ο ναύτης. Τα «Καμίνια» πρέπει να έχουν
και φωτιά. Πάμε όμως πρώτα να μα-
ζέψουμε ξύλα. Θα μάς χρησιμεύσουν για
να κλεισωμε κι' αυτές της τρύπες, όπου
ο διάβολος παίζει τη σφυρίχτρα του!

Ο Χάρμπερτ κι' ο Πέγκροφ βγήκαν
από τα «Καμίνια», έστριψαν την γω-
νία κι' έπλησαν την άριστερή έχθη του
ποταμού. Το ρεύμα του εκεί ήταν άρ-
κετά γοργό και παρέσυρε μερικά ξερό-
κλαδα. Ο ναύτης έσκέφθηκε, ότι θα
μπορούσαν να το χρησιμοποιήσουν για
να μεταφέρουν πράγματα βαρείά.

Σ' ένα τέταρτο της ώρας, έφθασαν

στην απότομη στροφή που έκανε το πο-
τάμι, γυρίζοντας άριστερά. Από το
σημείο αυτό, έρχιζεν ένα δάσος με-
γάλων δένδρων, που διατηρούσαν τα
ξύλλα τους ακόμη και 'ς αυτή την προ-
χωρημένη εποχή, γιατί ήταν από την
οικογένεια εκείνη των κωνοφόρων, που
εύδοκιμεί 'ς όλες της χώρες της γής,
από τα βόρεια κλίματα ως τα τροπικά.

Ανάμεσα 'ς τα ώραια κι' εύωδη αυτά
δένδρα, υπήρχαν και κοινά πεύκα, που
ή σκιερές τους όμπρέλλες άνοιγοντο πλα-
τείες. Αλλά κάτω από τα ψηλά χόρτα,
τα πόδια του Πέγκροφ έπατοϋσαν ξερό-
κλαδα, που τριψόβολούσαν σαν πυροτέ-
χνημα.

— «Δεοδάρ» είναι το έπιστημονικό ό-
νομα αυτού του είδους των κωνοφόρων,
του είπε ο μικρός φυσιοδίφης.

— Καλά, παιδί μου, καλά, αποκρί-
θηκε εύθυμα ο θαλασσινός. Έγώ δεν
ξέρω τ'ονόμα τους· τα κατατάσσω όμως
στην κατηγορία των «καυσίμων», κι'
αυτό προς το παρόν μάς ενδιαφέρει.

— Άς κάμωμε λοιπόν την προμή-
θειά μας, είπε ο Χάρμπερτ.

Και άρχισαν να μαζεύουν ξύλα. Η
έργασία ήταν εύκολη. Δένειχαν ανάγκη
να κόβουν από τα δένδρα, αφού τόσα ξε-
ρόκλαδα ήταν πεσμένα κάτω. Αλλά αν
το καύσιμο υλικό υπήρχε άφθονο, τα
μέσα της μεταφοράς του έλειπαν. Έ-
πειδή τα ξύλα εκείνα ήταν πολύ ξερά,
θα έκαίγοντο γρήγορα· έπρεπε λοιπόν να
μεταφέρουν στα «Καμίνια» μεγάλα πο-
σότητα, που δεν μπορούσαν να την φορ-
τωθούν οι δυο τους.

— Πώς θα κόμωμε; ρώτησε ο Χάρ-
μπερτ.

— Έ, παιδί μου, αποκρίθηκε ο ναύ-
της, θα ύπάρχει και κανένας τρόπος
για να κουβαληθούν αυτά τα κούτσουρα.
«Αν είχαμε κανένα κάρρο ή καμιά
βάρκα, θάταν πολύ εύκολο.

— Μα έχουμε το ποτάμι! Έφώναξε ο
Χάρμπερτ.

— Ακριβώς, αυτό συλλογίσθηκα κι'
εγώ. Το ποτάμι είναι για μάς ένας δρό-
μος που πηγαίνει μονάχος του.

— Ναι, παρατήρησε ο Χάρμπερτ,
αλλά ο δρόμος μας, αυτή την ώρα, πη-
γαίνει αντίθετα από εκεί που θέλουμε.

— Γιατί;

— Γιατί ή θάλασσα αναιβαίνει.

— Δεν πειράζει· θα περιμένουμε ως
που να ξανακαταιβή. Τότε θα έπιφορτί-
σωμε το ποτάμι να κουβαλήσει τα ξύλα
μας στα Καμίνια. Έν τω μεταξύ, άς
ετοιμάσωμε το τραβή ό μας.

Ο ναύτης, ακολουθούμενος από τον
Χάρμπερτ, έγύρισε στη γωνία, που έσχη-
μάτιζε ή άκρη του δάσους με το ποτά-
μι. Κ' οι δυο ήταν φορτωμένοι με δεμά-
τια ξύλα, όσα μπορούσε καθένας να ση-
κώσει. Και στην έχθη έπίσης εύρισκοντο

άφθονα ξερόκλαδα μέσα στα χορτάρια
εκείνα, που ποτέ ίσως δεν τα είχε πα-
τήση ανθρώπινο πόδι. Ο Πέγκροφ άρ-
χισε να κατασκευάζει το τραβή του.
(*Έπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑ·

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ - ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ

Αγαπητοί μου,

δον Σταδίου σά να την κυνηγούσαν. Έ-
νας υπηρέτης από πίσω της, έτρεχε κι'
αυτός, φορτωμένος με διάφορα πακέτα.

— Έ, για πού; της ρώναξε. Στάσου
λοιπόν λιγάκι, να πούμε μια καλημέρα...

— Άρίστε με, μου αποκρίθηκε, βι-
άζομαι. Έχω κι' εγώ τώρα οί-
κο γένει α!.. Το ξέρετε;

Στάθηκε όμως κι' έγελοϋσε ή κατερ-
γάρα με την έκπληξη που έδειχνε το
πρόσωπό μου. Αλήθεια, δεν μπορούσα
να έξηγήσω τα λόγια της. Τί «οικογέ-
νεια» είχε; Έκαμε δική της από τώ-
ρα; Αδύνατο! Ανέλαβε την οικογέ-
νεια του πατέρα της; Δεν ήταν καμιά
ανάγκη. Και όμως έτρεχε στην όδον
Σταδίου, βιαστική, μ' έναν υπηρέτη φορ-
τωμένο ψώνια, που είχε σταθή παρ-
πέρα κι' αυτός και χαμογελούσε πονηρά.

— Όχι, όχι! μου είπε εκείνη, μαν-
τεύοντας της άπορίες μου και γελώντας
δυνατώτερα. Ούτε παντρεύθηκα, ούτε
αναπληρώνω το μπαμπά και τη μαμιά.
Είμαι μόνο, δηλαδή έγινα κι' εγώ, «μι-
κρά φίλη των πτωχών.» Καταλάβετε
τώρα;

— Σχεδόν... Δηλαδή αυτά τα ψώ-
νια είναι για καμιά πτωχή οικογένεια
που προστατεύεις;

— Ακριβώς. Καθεμιά από 'μάς της
«φίλες των πτωχών», έχει αναλάβει
από μια οικογένεια. Και φροντίζει, όσο
μπορεί, να μη της λείψη τίποτα, προ-
πάντων αυτές της άγιες αλλά και δύς-
κολες ήμέρες.

— Όραιά! Αλλά να μη σε κρατώ.
Ίσως όλγης να κάνης κι' άλλα ψώνια.
«Αν θέλεις, σε συνοδεύω λιγάκι, να μου
τά πης.

— Ευχαρίστως, έλατε!.. Γιάννη,
στού Στάματη θα πάμε. Έμπρός!

Εκινήσαμε μαζί και, πηγαίνοντας,
μου τα είπε όλα. Η Α. Β. Υ' ή πριγ-
κήπισσα Άλίκη ίδρυσε και προεδρεύει

το φιλανθρωπικό αυτό σωματείο των
«Μικρών Φίλων των Πτωχών». Από-
τελείται όλο από κορίτσια πλουσιών
οικογενειών, τα περισσότερα μικρά σαν
τη φίλη μας. Καθεμιά πηγαίνει μόνη
της στο πτωχόσπιτο που έχει αναλάβει
και, σαν αληθινή φίλη· όδηγεί την μη-
τέρα πως να φροντίζει για τα παιδιά,
πως να στέλλει τα μικρά στο σχολείο,
πως να βρίσκει εργασία για τα μεγα-
λότερα. Έπειτα περιποιείται τους αρ-
ρώστους, αν έχει το σπίτι, και τους δι-
νει τα γιατρικά ή το γάλα που χρειά-
ζονται. Κάθε «φίλη» είναι έλεϋθερη να
εργάζεται όπως θέλει, φθάνει μόνο να
μην παραμελήσει την «οικογένειά της».
Αλλά τόσος είναι ο ζήλος των καλών
κοριτσιών, ώστε γίνονται θαύματα. Μια
οικογένεια έξαφνα έσωθή από την πεί-
να, γιατί ή «φίλη» της της έστειλε κα-
θεμέρα τα περισσεύματα των γευμάτων
του σπιτιού της, ως ότου βρέθηκε έργα-
σία για τη μητέρα και το μεγαλύτερο
παιδί. Μια άλλη πηγαίνει δυο φορές
την εβδομάδα και διαβάζει την Άγια
Γραφή 'ς ένα δυστυχισμένο γέρο, τυφλό
κι' έρρημο. Κι' αυτά όλα έτσι, χωρίς θό-
ρυδο, χωρίς ρεκλάμα, χωρίς έπίδειξη.
Φαντασθήτε ότι κανένα από τα κορίτσια
δεν φανερώνει τ'ονόμα του στην οικογέ-
νεια που εύεργετεί! Κ' ή οικογένεια εύ-
γνωμονεί τη φίλη της χωρίς να ξέρη ούτε
ποιά είναι, ούτε που κάθεται! Άγγελοι,
θάλαγες, που κατέβηκαν μια στιγμή
από τον ούρανό, διά να ξαναπετάξουν
εκεί...

Αλλά ήλθαν τα Χριστούγεννα, έρχε-
ται ή Πρωτοχρονιά. Και αυτές της ή-
μέρες, «της άγιες και της δύσκολες»,
κάθε «μικρά φίλη των πτωχών» έδι-
πλασίασε το ζήλο της. Αγόρασε δελτία
του συστίτου και τα χάρισε στην «οί-
κογένειά της», για να φάνε όλα τα μέ-
λη της κρέας. Αγόρασε έπίσης και-
νούργιες ποδιές, παπουτσάκια, παιχνί-
δια κι' ό,τι άλλο μπόρεσε να οίκονομή-
ση, για τα παιδιά της. Έτσι σκόρπισε
λίγη χαρά στο πτωχόσπιτο τα Χριστού-
γεννα, έτσι θα σκόρπιση άλλη τόση την
Πρωτοχρονιά.

Αυτά μου διηγήθηκε ή μικρή μας
φίλη, ως να φθάσαμε στού Στάματη,
όπου την άφισα να γοράσει ακόμη λίγα
πράγματα για τους πτωχούς της. Και
συλλογίσθηκα, ότι αυτή κι' ή άλλες συν-
τρόφισσές της, — και δεν είναι λίγες,
καμιά πεντακοσαριά, μου είπε, — κα-
τώρθωσαν να κάμουν φέτος της σχετι-
κώς καλλίτερες γιορτές. Αλήθεια, μόνη
ή εύεργεία μπορούσε να δώσει λίγη
χαρά μέσα στην έθνική Ολίψη, που βα-
ραίνει της μεγάλες αυτές ήμέρες...
Χριστούγεννα, Πρωτοχρονιά. Και του
χρόνου, αγαπητοί μου, αλλά καλλίτερα.

Σας ασπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Η ΒΕΝΤΕΤΤΑ

[Μυθιστόρημα υπό A. FERGUSON]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. (Συνέχεια)

— Πώς πνίγηκα βέβαια! τὸ ξανάπε ὁ Φραντζέσκος μ' ἕνα τρόπο κωμικοτραγικό.

— Ἐκεῖ, στὸ Νόρθπορτ, ἐξακολούθησε ὁ πατέρας μου, δὲν ἔχεις βέβαια στενοὺς συγγενεῖς ἢ φίλους γιὰ νὰ σὲ κλαῖνε;

— Τί λέτε, σινιόρ!.. Καὶ ποῖος θὰ συλλογισθῇ τώρα νὰ κλάψῃ τὸν κακόμοιρο τὸν Φραντζέσκο Καζάλε! Ἄλλ' ἀλλοίμονό μου!.. Ναί, βέβαια, γιὰ μιὰ

«Τότε μάρπαξε τὸ καλότυχό ἐκεῖνο κύμα...» (Σελ. 32, στ. α').

στιγμή, οἱ σύντροφοί μου θὰ αἰσθανθοῦν λίγη λύπη, ὅταν θὰ ποῦν: «Αὐτὸς ὁ μικρὸς Ἰταλὸς πῆγε νὰ θρέψῃ τὰ ψάρια. Ἐ, καλὸ παιδί τὸ δυστυχισμένο!..» Ὑστερα ὅμως ἀπ' αὐτὸ τὸν ἐπικήδειο, θὰ μὲ ξεχάσουν. Δὲ βαρύνετε! ἔτσι εἶνε ὁ ἄνθρωπος. «Οἱ πεθαμένοι μὲ τοὺς πεθαμένους κ' οἱ ζώντανοί μὲ τοὺς ζωντανούς!» ἔλεγε μιὰ φορὰ ἕνας Ρωμηὸς ποῦ τὸν ἐγνώρισα στὴν Ἰταλία. Φαίνεται πὼς εἶνε παροιμία τοῦ τόπου του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

Οἱ ΜΠΑΡΜΠΟΥΤΖΗΔΕΣ ΕΦΥΓΑΝ!

Τὸ «Κρυφὸ δένδρο»

Ἔτσι ὁ Φραντζέσκος ἔμεινε μαζί μου κ' ὁ πληθυσμὸς τοῦ νησιοῦ μας ἀῤῥησε κατὰ τὸ ἕνα τρίτο, πρὸς μεγάλη εὐχαρίστησι τῶν ἄλλων δυὸ τρίτων...

Παίρναμε ὅλες τῆς ἀναγκαῖες προφυλάξεις, γιὰ νὰ μὴν ὑποπευθῇ κανεὶς τὴν παρουσία τοῦ νέου Σικελοῦ στὸ Σπαθονῆσι. Τὸ μυστικὸ δὲν ἐπρεπε νὰ φθάσῃ ποτέ, ἀπὸ καμμιὰ ἀκρίτομυθία, ὡς ταῦτά τοῦ τρομεροῦ Βάρθου Μπαρμπούτζη. Ποτέ ὁ Φραντζέσκος δὲν μπῆκε στὴ βάρκα, νὰ προῦπαντῇ τὸ βαπόρι, ποῦ

μᾶς ἔφερνε καθ' ἐβδομάδα τὸ ταχυδρομεῖο καὶ τρόφιμα. Καὶ δὲν παρουσιάζετο ποτέ στοὺς ἐπισκέπτας τοῦ νησιοῦ μας.

Ὅμως, γιὰ ἕνα ἀπὸ τοὺς ἐπισκέπτας αὐτοὺς, ἐκάναμε ἐξαίρεσι. Ἦταν ὁ φίλος μου Κάρολος Δάδων, ἕνα χαριτωμένο παιδί τῆς ἡλικίας μου, συμμαθητῆς μου στὸ Λύκειο τοῦ Νόρθπορτ κ' ὁ καλλίτερος φίλος ποῦ εἶχ' ἀποκτήσῃ στὴ μαθητικὴ μου ζωὴ. Ἐπειδὴ οἱ γονεῖς του κατοικοῦσαν στὴ Νέα Ζηλανδία, ἔς ἕνα κτῆμα ποῦ ἔπεφτε σχεδὸν κατάντικρυ στὸ Σπαθονῆσι, συχνὰ ἐβλεπόμεθα στὴς διακοπές.

Ὁ Φραντζέσκος ἦταν μαζί μας παρὰ πᾶν ἀπὸ μιὰ ἐβδομάδα, ὅταν ὁ Κάρολος, συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν πατέρα του καὶ τὰ δέξια του, ἦλθε μὲ τὴ μικρή του θαλαμηγὸ «Ἀφρόεσσα» νὰ μᾶς ἐπισκεφθῇ. Κι' ὁ καλὸς μου φίλος μοῦ ἔκαμε τὴν εὐχαρίστησι νὰ μείνῃ στὸ Σπαθονῆσι μερικὲς ἡμέρες, ὅπως τῶκανε συχνά.

Ὅταν ὁ πατέρας του καὶ τὰ δέξια του ἔφυγαν, ἀφίνοντές τον μαζί μας, ὑποχρεώθηκα νὰ διηγηθῶ, νὰ ἐκμυστηρευθῶ καλλίτερα, ἐπὶ τὸν Κάρολο τὴν ἱστορία τοῦ Φραντζέσκου.

Ὁ Κάρολος αἰσθάνθη καὶ ζωηρότατο ἐνδιαφέρον, ὅπως θὰ τὸ αἰσθάνεται

κάθε παιδί τῆς ἡλικίας μας, καὶ καταγοητεύθηκε ποῦ τὸν ἔδεναν, ἔστω γιὰ λίγον καιρό, — μ' ἕνα τόσο «σπουδαῖο» μυστικό. Γιατὶ γι' αὐτόν, καθὼς καὶ γιὰ μένα, ἡ ἱστορία τῆς βεντέττας δὲν εἶχε τελειώσῃ καὶ στὰ μάτια μας ὁ Φραντζέσκος ἐφαίνετο πάντα σὰν ἕνας τραγικὸς ἥρωας ποῦ τὸν ἀπειλοῦσε θάνατος.

Ἡ ἐξηγμένη φαντασία μου μὲ εἶχε πείσῃ, ὅτι ἦταν ἀνάγκη νὰ βρῶ γιὰ τὸν Φραντζέσκο ἕνα κρυφὸν πολὺ ἀσφαλῆ, γιὰ τὴν περίπτωσι ποῦ θὰ ἐκινδύνευε ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς του. Ὁ Κάρολος, ποῦ τοῦ τὸ εἶπα, τὸ ἐνέκρινε μ' ὅλην τὴν καρδιά καὶ φάνηκε πρόθυμος νὰ μὲ βοηθήσῃ στὴς ἐρευνες ποῦ ἔκανα ἔς ὅλο τὸ νησί.

— Πρέπει, πρέπει! μοῦ ἔλεγε. Ἡ ζωὴ τοῦ παιδιοῦ κινδυνεύει. Ἄς πάρωμε τὰ μέτρα μας ὅσο καλλίτερα μπορούμε!

Μιὰ μέρα, ἐκεῖ ποῦ παίζαμε ἔξω, σκαρφάλασα ἔς ἕνα ψηλὸ δένδρο, σκεπασμένο, ὅπως τὰ δένδρα τῆς ρεμματιᾶς, μὲ πυκνοὺς κισσοὺς, ποῦ ἀπὸ πάνω ἔπεφταν ὡς κάτω κ' ἔκαναν τὴν ἀνάβασιν εὐκλή. Καὶ νά, στὴν ἄκρην τοῦ κορμοῦ, ἀνεκάλυφα μιὰ κουφάλα, ἕνα

βαθούλωμα ἀρκετὰ μεγάλο, ὥστε νὰ χωρῇ ἴσα-ἴσα ἕνα ἄνθρωπο καθιστό. Καὶ τὸ βαθούλωμα αὐτὸ ἦταν ἔντελως κρυμμένο μέσα στοὺς κλώνους καὶ τοὺς κισσοὺς.

Ἀμέσως ἐφώνασα τὸν Κάρολο καὶ τοῦ τὸ εἰδείξα.

— Θαυμάσιο! ἐφώνασε. Εἶνε ὅ,τι χρειάζεται. Ὁ καλλίτερος κρυφώνας, ἡ ἰδανικὴ κρύπτη ποῦ γυρεύαμε τόσον καιρό!

Τότε, κατενθουσιασμένοι, τὸ ἐβαπτίσσαμε «Κρυφὸ δένδρο», — δὲν ξέρω ἂν εἶνε ὠραῖο τὸ ὄνομα, ἀλλὰ δὲν μπορέσαμε νὰ βροῦμε καλλίτερο, — κ' ὕστερα ἐφωνάσαμε τὸν πατέρα μου καὶ τὸν Φραντζέσκο γιὰ νὰ τὸ ἰδοῦν. Κι' αὐτοὶ ἐσυμφώνησαν μαζί μας πὼς τὸ δένδρο ἐκεῖνο ἀποτελοῦσε κρυφὸν ἀσφαλῆστατο.

— Ἄς ὑποθέσωμε, εἶπα στὸν Φραντζέσκο, ὅτι ὁ Βάρθης Μπαρμπούτζης ἔρχεται στὸ Σπαθονῆσι... Ὡ, δὲν θὰ ἔλθῃ ποτέ, ἔννοια σου, ἀστειεύομαι! Λοιπόν, ἂν ἔλθῃ, ἐσὺ κρύβεσαι ἐκεῖ-μέσα κ' ἔτσι δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ σὲ ξετρυπώσῃ ποτέ. Ἀλλὰ καὶ τὸν κρυφώνα σου ἂν ἀνακαλύψῃ, ἐσὺ, μ' ἕνα πιστόλι ἢ μ' ἕνα μαχαίρι στὸ χέρι θλ. προφθάσας νὰ τὸν σκοτώσῃς, καθὼς θὰνεαίνῃ, πρὶν σοῦ κάμῃ τὸ ἐλάχιστο κακό. Ἐ, τί λές;

(Ἐπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

«...ΚΑΙ ΕΠΙ ΓΗΣ ΕΙΡΗΝΗ...»

Πίσσα, ὁλοσκότεινη νυχτιά! γοργὰ τὰ νέφη γλιστροῦν ἔς τὰ οὐράνια, φεύγουν σωριαστά σὲ τοῦφρες ὁ ἄνεμος τὰ σχίζει καὶ τὰ

καὶ τὰ κυλάει ἔς τὰ πόδια τοῦ «μυροστά...» Μὲς ἔς τὰ φτερά ἐν' ἄστρο λάμπει! ὅλα μιὰ νύκτα παγερὴ τὰ περιζώνει σὰν τάφοι ἀπέραντοι ξαπλώνουν γύρω οἱ

Ποῦ νᾶνε τώρα οἱ Μάγοι; Ποιὸς τοὺς φέρει, ὅστις φάτην τώρα ποιὸς τοὺς ὀδηγεῖ; Δὲν ξαγρυπνεῖ ψηλὰ κανένα ἀστὲρι καὶ φῶς κανένα δὲν φωταῖε ἔς τὴ γῆ... Μόνο μακρυνά. σὰν νὰ γλυκοχαράξῃ μιὰ ἀκτίνα φοβισμένη, μιὰ μονάχα λὲς μιὰ κ' ἀναθαρεῖται, μιὰ δειλιάζει... — Μὰ νᾶνε ἀλήθεια; νᾶνε ἀλήθεια τάχα;

— Ὡ, ἂς εἶνε! Ἄς ἔβγῃ τ' ἄστρο κ' ἂς φανίσῃ, θὰ μᾶς μὴνᾷ μιὰ ἀσύγκριτη αὐγή, ποῦ σύννεφο ὁ βαρὺς καπνὸς θ' ἀπο-

κι' ἀπὸ αἶμα θὰ χορτάσῃ ἡ δυσασμένη γῆ... Ὡ, ἂς ἔβγῃ! Ἄς βροῦν τὸν δρόμο οἱ πλανήτες, ἂς βροῦν τὸ φῶς, τὸ θάλαμος, τὴν γαλήνη! Ἄς κατεβοῦν νὰ ψάλλουν οἱ ἄγγελοι ἐννο- τὸν θεῖό τους ὕμνο: «Ἐπὶ γῆς Εἰρήνη...»

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΟ ΟΝΕΙΡΟ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

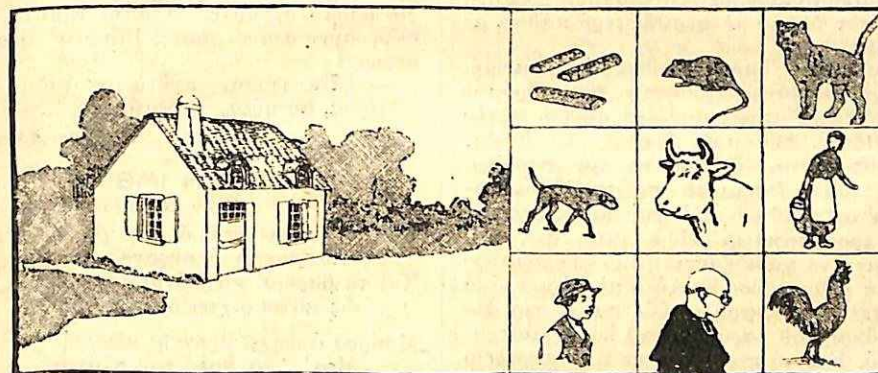
Τὴν παραμονὴ τῆς Πρωτοχρονιάς, ὅταν ὁ μικρὸς Πετράκης ἔπεσε νὰ κοιμηθῇ, ἡ γιὰγιά του τοῦ ἔβαλε στὸ χεράκι ἕνα μικρούτσικο χρυσὸ νόμισμα καὶ τοῦ εἶπε:

— Εἶνε τὸ δῶρό μου, πέντε φράγκα. Μ' αὐτὰ μπορεῖς νὰ γοράσῃς αὐριο ὅ,τι σὰρέσει.

Κι' ὁ μικρὸς Πετράκης, καταχαρούμενος, ἀποκοιμήθηκε, ἐνῶ ἔσφιγγε στὸ κλειστό του χεράκι τὸ χρυσὸ νόμισμα κ' ἐσυλλογίζονταν τί καὶ τί θὰ γοράσῃ αὐριο μ' αὐτό...

Τότε εἶδε στὸν ὕπνο του πὼς ἦταν μηχανικός, ἀρχιτέκτων.

Ἀμέσως ἔκτισε ἕνα σπίτι... ἕνα ὠραῖο σπίτι, δικό του. Τὸ σπίτι οὗτο ἐφεύρτωσε ἀπὸ τὴ γῆ, μονάχο του, σὰν

θαῦμα, καὶ πάλι τοῦ ἔμεινε κάτι τί ἀπὸ τὰ λεπτὰ του. Ἔτσι μπόρεσε νὰ γοράσῃ καὶ μερικὲς πλακίτσες τσοκολάτα ποῦ τῆς ἔβαλε στὸ σπίτι ποῦ εἶχε κτίσῃ.

Ἐπειδὴ ὅμως ἡ πόρτα δὲν ἦταν καλὰ κλεισμένη, τρύπισε ἕνας πεινασμένος ποντικός κ' ἔφαγε τὴν τσοκολάτα. ποῦ ἦταν στὸ σπίτι ποῦ εἶχε κτίσῃ ὁ μικρὸς Πετράκης.

Μιὰ μεγάλη γάτα, ποῦ παραφύλαγε ἐκεῖ, ἐπνίξε τὸν ποντικό, ποῦ ἔφαγε τὴν τσοκολάτα, ποῦ ἦταν στὸ σπίτι ποῦ εἶχε κτίσῃ ὁ μικρὸς Πετράκης.

Ἐνας σκύλος ποῦ τὸν ἐλυπήθηκε, κυνήγησε τὴ γάτα, ποῦ ἐπνίξε τὸν ποντικό, ποῦ ἔφαγε τὴν τσοκολάτα, ποῦ ἦταν στὸ σπίτι ποῦ εἶχε κτίσῃ ὁ μικρὸς Πετράκης.

Μιὰ ἀγελάδα ἔσπασε τότε τὸ σχοινὶ ποῦ τὴν κρατοῦσε δεμένη, κ' ἐκτύπησε μὲ τὸ ἕνα τῆς κέρατο τὸν σκύλο, ποῦ ἐκυνήγησε τὴ γάτα, ποῦ ἐπνίξε τὸν ποντικό, ποῦ ἔφαγε τὴν τσοκολάτα, ποῦ ἦταν στὸ σπίτι ποῦ εἶχε κτίσῃ ὁ μικρὸς Πετράκης.

Μιὰ χωριατοπούλα, γερὴ κοπέλλα, ἔπιασε νὰ μὲξῃ τὴν ἀγελάδα, ποῦ ἐκτύπησε τὸν σκύλο, ποῦ ἐκυνήγησε τὴ γάτα, ποῦ ἐπνίξε τὸν ποντικό, ποῦ ἔφαγε τὴν τσο-

κολάτα, ποῦ ἦταν στὸ σπίτι ποῦ εἶχε κτίσῃ ὁ μικρὸς Πετράκης.

Ἐνα καλὸ παλληκάρι ποῦ περνοῦς ἐκείνη τὴ στιγμὴ, ἐχειρέτησε τὴν κοπέλλα, ποῦ ἔπιασε νὰ μὲξῃ τὴν ἀγελάδα, ποῦ ἐκτύπησε τὸν σκύλο, ποῦ ἐκυνήγησε τὴ γάτα, ποῦ ἐπνίξε τὸν ποντικό, ποῦ ἔφαγε τὴν τσοκολάτα, ποῦ ἦταν στὸ σπίτι ποῦ εἶχε κτίσῃ ὁ μικρὸς Πετράκης.

Ἐνας φραγκόπαπας, φαλακρὸς καὶ φρεσκοξυρισμένος, ἐστεφάνωσε ὕπερα τὸ παλληκάρι ποῦ ἐχειρέτηκε τὴν κοπέλλα, ποῦ ἔπιασε ν' ἀμείξῃ τὴν ἀγελάδα, ποῦ ἐκτύπησε τὸν σκύλο, ποῦ ἐκυνήγησε τὴ γάτα, ποῦ ἐπνίξε τὸν ποντικό, ποῦ ἔφαγε τὴν τσοκολάτα, ποῦ ἦταν στὸ σπίτι ποῦ εἶχε κτίσῃ ὁ μικρὸς Πετράκης.

Ἐνας γέρος πετεινὸς ξύπνισε πρῶτ' ἀπὸ μὲ τὸ κουκουρίκι του τὸν φραγκόπαπα, ποῦ ἔστεφάνωσε τὸ παλληκάρι,

νὲς ποῦ τοῦφρχε ἐπὶ τὸν ὕπνο τοῦ ποντικὸς; Καὶ νὰ ἰδῇτε πὼς ἀληθεύουν καμμιὰ φορὰ τὰ ὄνειρα: Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ νουνὸς τοῦ Πετράκη τοῦ ἔφερε δῶρο ἕνα ὠραῖο ξύλινο σπιτάκι, ἀπαράλλακτο μ' ἐκεῖνο ποῦ εἶχε ἰδῇ στὸν ὕπνο του. Καὶ μέσα στὸ σπιτάκι αὐτό, ποῦ ἦταν σὰν κουτί, ὁ Πετράκης βρῆκε ἐκπληκτικὸ ἕνα ποντικάκι, μιὰ γατίτσα, ἕνα σκυλάκι, ἕνα κορίτσι, ἕν' ἀγόρι, ἕνα πετεινάκι καὶ τί ἄλλο νομίζετε;.. πέντε πλακίτσες τσοκολάτα! Ἔτσι δὲν ἐχάλασε τὸ χρυσὸ του νόμισμα, ἀλλὰ τὸ φύλαξε κ' αὐτὸ μετὰ στὸ σπιτάκι.

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΠΟΙΚΙΛΗ ΣΤΗΛΗ

Ὁ Δοστογιέβσκι καὶ τὰ σπῖτια: — Ὁ διάσημος Ρώσος συγγραφεὺς Δοστογιέβσκι (1821—1881), ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους μυθιστοριογράφους τοῦ κόσμου, ἀγαποῦτε τόσο πολὺ τὰ σπῖτια τῆς Πετροπόλεως, ὥστε τὰ ἐξωντάνευσε, τὰ ἐπρωτοποιοῖ. Εἰς τὸ διήγημά του «Λευκαὶ Νύκτες» ὑπάρχει ἡ ἑξῆς ἰδιόρρυθμος περιγραφή:

«Καὶ αὐτὰ τὰ σπῖτια εἶνε φίλοι μου. Σὺν περπατῶ, μοῦ φαίνεται ὅτι τὸ καθένα τρέχει μπροστά μου, μὲ κυττάζει μ' ὅλα του τὰ παράθυρα καὶ μοῦ λέγει: «— Καλημέρα, φίλε μου, τί κάνεις; Ἐγώ, δόξα σοι ὁ Θεός, εἶμαι καλά, καὶ τὸν Μάιο θὰ μοῦ προσθέσουν ἄλλο ἕνα πάτωμα!..»

«Ἡ μάλλον: — Καὶ ἀπὸ ὑγεία πὼς τὰ περνᾷς; Ἐμένα μ' ἐπισκευάζουν ἀπὸ αὐριο.»

«Ἡ ἀκόμη: — Παρὰ τρίχα, ξεῦρε, νὰ καὶ πρυγθῇ, καὶ πὼς ἐτρέμαζα!..»

«Καὶ τὰ λοιπὰ, καὶ τὰ λοιπὰ!..»

«Ἐχω μερικὰ σπιτάκια σὲ ἰδιαιτέρη ὁλως συμπάθεια. Ἐν ἂν αὐτὰ τὰ καλοκαίρι θὰ ἐπισκευασθῇ. Ὅλα περὶ καθεμέρα ἐπιτήδεω ἀπὸ ἐκεῖ, γιὰ νὰ μὴ τὸ παραγκρεμίσουν. Ὁ Θεὸς νὰ τὸ βοηθήσῃ!..»

Ἡ Πυραμὶς τοῦ Χέοπος: — Τὸ καθετὸν ὕψος τῆς μεγαλητέρας αὐτῆς τῶν πυραμίδων εἶνε 422 πόδες ἢ 137 μέτρα. Ὑπελογίσθη ὅτι, μὲ τοὺς λίθους, οἱ ὅποιοι ἐχρησίμευσαν εἰς τὴν οἰκοδομήν τῆς, θὰ ἤμπορούσαν νὰ κατασκευασθῇ στερεὸν τεῖχος, ὕψους ὁ ποδῶν, περικλείον ὁλόκληρον τὴν Ἰσπανίαν!

Τὸ Ἄν: — Ὁ Θεόδωρος Κολοκοτρώνης συνήθειε νὰ λέγῃ: «Τὸ Ἄν ἐσπάρθηκε πολλὰς φορὰς, μὰ λίγες ἐφύτρωσε.»

ΕΡΑΝΙΣΤΗΣ

Ίδε τὸν Ὀ-
δηγὸν τοῦ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

[Συνδρομη-
τοῦ, Κεφ. Β.]

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Σ' τῆς νυχτιάς τοῦ χειμῶνα τῇ σιωπῇ,
[τῇ γαλήνῃ,
ξάφνου, ἀκοῦς τῆς καμπάνης δυνατὰ νὰ
[χτυπᾶνε.
Νέοι, γέροι, ξυπνήστε, καὶ κανεὶς ὡς μὴ
[μείνῃ
στο ζεστό του κρεβάτι· στὸ ναὸ ὅλοι ὡς
[πάνε.

Σ' τῆς νυχτιάς μεσ' στὰ σκότη, στοῦ χει-
[μῶνα τὸ κρῦο.
τρεμοσβυθῶν φαναράκια ποὺ κρατοῦνε δι-
[αβᾶται
βιαστικοὶ ποὺ πηγαίνουν, ἐδῶ ἕνας, ἐκεῖ
[δύο·
σ' τὸ ναὸ τοὺς φωνάζει ὁ Χριστὸς· ποὺ
[γεννᾶται.

Στ' ἀμυδρὰ τὰ καντήλια, ποὺ ἀνάφανε
[πρῶτα,
βλέπεις ἄπειρο κόσμο, τὸ ναὸ νὰ γεμίξῃ.
Σιωπὴ βσιλεύει. Νά, ἀνάβουν τὰ φῶτα
Καὶ τοῦ ὁρθοῦ ἡ θεία λειτουργία ἀρχίζει.

Τελειῶν' ἡ ἐκκλησία καὶ τοῦ κόσμου τὰ
[πλήθη
βιαστικά πᾶν' νὰ βροῦνε μεσ' στὸ σπῆτι
[γαλήνῃ·
μιὰ εὐχὴ στὸ Σωτήρα βγαίνει ἀπ' ὧλων
[τὰ στήθη:
«Καὶ τοῦ χρόνου ὁ κόσμος νὰ γιορτάσῃ
[μὲ εἰρήνῃ».

Νικητὴς τῆς Αὔριον

Η ΕΥΘΥΜΙΑ ΝΙΚΑ

Πρῶτ' - πρῶτ' σηκώθηκα· ἦταν γιορτὴ
καὶ εἶχαμε ἀποφασίσει ἀπὸ τὴν προηγου-
μένη, νὰ πάμε σὲ κάποιο ἐξωκλήσι ἐκ-
δρομὴ, μὰ σὺν ἀνοιξά τὸ παράθυρό μου,
εἶδα νὰ βρέξῃ.

Κοῦμα! εἶπα καὶ κατέβηκα σ' τὴν τρα-
πεζαρία. Ἐκεῖ ἦσαν ὅλα μου τὰ δέλεα
μαζεμένα... μὲ κατὶ μούτρα! Λές καὶ
τοὺς εἶχε δώσει ὁ δάσκαλος! «Καλὲ τί
πᾶθατε, τοὺς λέω, ἐπειδὴ χάλας' ὁ και-
ρὸς, θὰ χαλάσωμε καὶ μεῖς τὴν ὁρεξί-
μει·—Ναί, λέγει ὁ μικρότερός· χθὲς ποὺ
χαίμε γυμναστική, χάθηκε λίγη βροχὴ, σή-
μερα μὲς κόπιασε!» Καί... παρ' ὀλίγο νὰ
κλάψῃ!

«— Ἐννοία σας, τοὺς εἶπα κ' ἐδῶ θὰ
παράσωμε καλύτερα!» Καὶ ἀμέσως ἐπῆρα
τὸ βιολὶ καὶ ἄρχισα νὰ παίζω καὶ νὰ τρα-
γουδῶ. «Ἀδελὰ μὲ μιμήθηκαν κ' ἄλλοι
καὶ σὲ λίγο γίνανταν ἕνας πανζουρλισμός,
ποὺ μὲς ἔκαμε νὰ μὴν ἀκούμε τῆς βρον-
τῆς καὶ τῆς βροχῆς. Μὰ ὅταν ἐπάφαμε, ὡ
τοῦ θαύματος, ἡ βροχὴ εἶχε πάψῃ κ' ἐ-<

ΤΟ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΝ ΚΑΙ ΧΡΗΣΙΜΩΤΕΡΟΝ ΔΩΡΟΝ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΕΤΟΥΣ ΕΙΝΕ Ο ΝΕΟΣ ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“ ΤΟΥ 1916

Με τὰς 420 σελίδας του.—Με τὰς 500 εἰκόνας του.—Με τὸν θαυμάσιον «Ἐρρίκον Δαλλινύ».—Με τὸ περιεργότατον ἀστυνομικὸν ἢ «Κασσετίνα».—Με τὴν περιπετειώδη «Ἀρπαγὴν τῆς Ναδιάς».—Καὶ μὲ χίλια δύο ἄλλα.

Τιμᾶται : ΑΔΕΤΟΣ δραχμ. 8.—ΧΡΥΣΟΔΕΤΟΣ δραχμ. 11

Εἶνε ἤδη ἔτοιμος καὶ ἀποστέλλεται καὶ ταχυδρομικῶς πρὸς πάντα ἐμβάζοντα τὸ ἀντίτιμον, τῇ προσθήκῃ τῶν ταχυδρομικῶν τελῶν (λεπτ. 50 διὰ τὸ Ἑσωτερικὸν καὶ δρ. 1,50 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.)

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

**Συνέχεια τοῦ 162ου Διαγωνισμοῦ
Δεκεμβρίου-Μαρτίου**
Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 26 Μαρτίου.

48. Λεξιγριφος

Ἀριθμός εἶνε τὸ πρῶτον,
Τάλλο πρᾶσινο, γλωρό.
Καὶ τὸ σύνολο λουλούδι
Ὁμιόμορφον εὐωδιαστό.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Γῆς τῆς Ἑλλάδος

49. Συλλαβογριφος

Τὸ σκοτάδι τὸ βεῦν
Τῆς νυκτός τὸ ξεσηκῶν.
Τῆς ἡμέρας εἶμαι ἀρχή.
Καὶ τὸ φῶς στή γῇ ἀπλώνω.
Μ' ἂν μὲ κόψῃς εἰς τὰ δύο,
Ἐνα «πάτι» ὑπὸ παντῆσι.
Καὶ σὸ ἄλλο μου μισό,
Μία σφαῖρα θά γνωρίσῃς.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀλκί

50. Μεταγραμματισμός

Γλύπη; ἄλλος; ἐγὼ ἤμην
Μὲ πολὺ μεγάλην φήγην.
Ἄν μοῦ ἀλλάξῃς τὸ κεφάλι,
Ἄγγλος ποιητὴς προβάλλει.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πατρίδος τῶν Ἑρώων

51. Ἀναγραμματισμός

Ὅπως ἔχω ἂν μάρψῃς,
Κατοικῶ στὸν οὐρανόν.
Ἄν μὲ ἀναγραμματίσῃς,
Τὴν συνήθειά δηλώ.
Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ναυτάμι τῆς Καβάλλας

52. Πυγμασιδές

+	Οἱ	στρυβοὶ	σκύλος	μυθολογικός.
+	+			= Συμπλεκτικός.
+	+			= Συμπερασματικός.
+	+	+	+	= Πλούτος κ' εὐτυχία.
+	+	+	+	= Βασιλεὺς τῶν Θεῶν.
+	+	+	+	= Κάτοικος μεγαλονήσου.
+	+	+	+	= Χώρα τῆς Ρωσσίας.
+	+	+	+	= Ἀρχαῖος, ζωγράφος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὑπερ Πατρίδος

53-57. Μαρινὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνός γράμματος ἐκάστης τῶν
κάτωθι λέξεων δι' ἐνός ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐ-
τοῦ, νὰ σχηματισθοῦν, ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ,
ἄλλαι τόσαι λέξεις:

λόγος, λόρος, κακός, θετός, νάνος.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μαρίδας τοῦ Φαλήρου

58. Ἀριθμητικὸν Παίγνιον

8 4 2 3 2 9 — X: +: = 0
Μεταξὺ τῶν ἀριθμῶν, τῶν ὁποίων ἡ τάξις
δὲν θὰ μεταβιῇ, νὰ παρενθεθοῦν ἀριθμητικὰ
σημεῖα οὕτως, ὥστε τὸ ἐξαγόμενον τῶν πρά-
ξεων ποῦ θὰ σημειωθοῦν, νὰ εἶνε μηδέν.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σιλαβωμένης Ἑλληνοπούλας

59. Ἀκροστιχίς

Τὰ πρῶτα γράμματα τῶν κάτωθι ζητουμέ-
νων λέξεων ἀποτελοῦν Λατίνον ποιητήν.
1. Ἀρχαῖος; Ἑλλήν ποιητής. 2. Χώρα τῆς
Γαλλίας. 3. Θεὸς τῶν Ρωμαίων, 4. Πέρσης
Στρατηγός. 5. Ἀργοναυτής. 6. Κατοικία τῶν
Ἀρχαίων Θεῶν. 7. Υἱὸς τοῦ Νῶε.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Παναχαΐδας

60. Φωνηεντόλιπον

* - πρπ - νλ - τ - φτχ
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἡρώος τοῦ Σουλίου

61. Γρίφος

Οὐδ' 1 x' 1 ὦν τὸ Ν
Λυών
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνος

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ 42 φύλλου

538. Διάπλασις (διὰ, πλάσις).—539. Μυστήριον (μῦς, τί, Ρίον).—540. Ἰούλιος-Ἰού-
νιος.—541. Χλόη-χολή.—542. Ἀπορία πάλ-
του βήξ. (Ἡ ἀνάγνωσις κατὰ γωνίας ἐκ τῶν
κάτω).—543-547. Διὰ τοῦ Π: Πάρος, πῶς,
τόπος, (ἡ πόσις), ἔπος, πυρά.—548. ΠΑΝ-
ΘΗΡ (Πόσις, Ἄγριος, Νέος, Θερός, Ἡ-
μέρας, Ρίπτω).—549. Ἡ τιμὴ τὴν δὲν ἔχει
καὶ χαρά στον ποῦ τὴν ἔχει.—550. Ὅ,τι σπεύ-
σῃς θὰ θερῶς. (Ὁ τ' εἰς πῖ - ρ' οἶσθα -
θερ εἰς εἰς.)

ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ τοῦ τόμου τῆς Διαπλά-
σεως τοῦ 1916, κόκκινα
μὲ χρυσὰ γράμματα, δι' ὅσους θέλουν νὰ
χρυσοδέσουν τὰ φυλλάδια τῶν εἰς τὸν
εἶνε ἤδη ΕΤΟΙΜΑ καὶ πωλοῦνται εἰς τὸ
Γραφεῖόν μας. Στέλλονται δὲ καὶ τα-
χυδρομικῶς πρὸς τοὺς ἐμβάζοντας τὸ ἀν-
τίτιμον, δραχμὰς 2.

Τὸ πρῶτιστον καθήκον τοῦ κα-
λοῦ συνδρομητοῦ εἶνε ἡ ἐγκαιρὸς
ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις μὲ ἀπλὰ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν
λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5
μόνον, μὲ π α χ ε α στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ
μὲ κ ε φ α λ αῖ α τὸ τριπλάσιον. Ἐλάχιστος ὅρος
15 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ διελγότεραι τῶν 15 πλη-
θύνονται ὥς νὰ ἦσαν 15. Ὁ χ ω ρ ι σ τ ὶ δ ε σ τ ῖ
χ ο ς, ἔστω καὶ ἀπὸ μιαν λέξιν, μὲ κεφαλαῖα ἢ
παχέα ἢ ἀπλὰ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν, ὑπολογί-
ζεται ὡς ἑξ λέξεις ἀπλᾶ. Αἱ μὴ συνοδευόμεναι
ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ἀγγελίαι δὲν δημοσιεύονται].

ΙΖ'—25

Κεκυρμένη Θησαυρὲ, ζῆτ' ὁ συγγνώμην διὰ
τὸ λάθος μου, διότι σὰς ἐξέλαξ διὰ κά-
ποιαν ἄλλην φιλίαν μου, ποῦ εἶχε ἄλλοτε τὸ
ψευδώνυμόν σὰς.—**Ἀστὴρ τοῦ Βέγα.**

ΙΖ'—26

Διάντωνα Ἀστέρη, Χιόνα τοῦ Μιζανίου,
Ἡρώα τοῦ Σουλίου, Μαρίαν τὴν Μελα-
χορινήν.—Τετράδιον Μ. Μυστικῶν ἔπειτα
ἰδικὰ σὰς δὲν ἔλαβα ἀκόμη.—**Ἀναμένο.**

Ἀστὴρ τοῦ Βέγα

ΙΖ'—27

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΟΝΕΙΡΟ

Υπογρήφιος γιὰ τὸ Δημοφύφισμα τοῦ 16

ΙΖ'—28

Αγαπητοὶ Συνάδελφοι! Ἐν τῇ δίνῃ τοῦ
ἐφετεινοῦ δημοφύφισματος, μεταξὺ τῶν πρῶ-
των βεβίωσις, πρέπει νὰ καταλεχθῇ καὶ τὸ ψευ-
δώνυμόν μου **ΕΘΝΙΚΗ ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΙΣ**. Διὰ
τοῦ ἐξόχου αὐτοῦ ψευδώνυμου κατερχόμενος φέ-
τος πρῶτην φοράν εἰς τὸ Δημοφύφισμα, τολ-
μῶ εὐγενῶς νὰ ζητήσω ἀπὸ τοῦ; εὐγενεῖς ψη-
φοφόρου; τὴν λευκὴν τῶν ψήφων, πεποιθὼς;
εἰς τὴν καλαισθησίαν των, καὶ εὐχαριστῶν ἐκ τῶν
προτέρων.

ΕΘΝΙΚΗ ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΙΣ

ΙΖ'—29

Η Νίκη θὰ στέψῃ τοὺς ὑποψηφίους :
ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΙΔΕΩΔΕΣ
ΣΙΡΑΤΗΛΑΤΗΝ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

ΙΖ'—30

Ελληρικὸν Στέμμα, Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες,
Ἀστὴρ Δόξης, Φιλόπατρις Ἑλληνοπούλα,
Ἑλλάς τοῦ Μέλλοντος, Ἄνθος Λειμώνων,
Αὐτοκράτειρα Βυζαντίου, Ἡρώς Σουλίου
καὶ Ἀστὴρ τοῦ Βέγα.—Γνωρίζατέ μοι διευ-
θύνσεις σας διὰ ζήτημα ἐνδιαφέροντος.—Διευθύνσεις;
Δημήτριον Καρύδην, γυμνασιόπαιδα, Τρίπολιν.

ΙΖ'—31

ΕΘΝΙΚΗ ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΙΣ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

ΑΘΗΝΩΝ: Γ. Χατζηπαναγιώτου, Α. Τσου-
κας, Διαβολάκι τῆς Λαμπρῆς, Ν. Τσαμᾶλης (4),
Σπ. Β. Ζήσης, Π. Π. Καρανίκας, Κ. Π. Καρα-
νίκας, Π. Πλαπούτας, Ἰω. Α. Κουδούνας, Θεοδ.
Γιαννουλόπουλος, Α. Παναγιωτόπουλος, — Χ;
Ἰουλία Γ. Σίσμανν, Χ. Χριστιανῆς, Λουδ.
Στόκινγκερ, Αντ. Χόφμαν, Κ. Χίλμερντινγκερ,
Οὐγ. Ζιέτς, Π. Γιάσσην. Ἐρ. Κρόλμπεργκ, Π.
Ρόξενφελτ, Γερμανόπουλος, Γ. Ὀλσεν, Ἐρν. Χάρ-
τριανν, Δημ. Α. Τζωρτζῆς, Ε. Βερνίκος, Κερκυ-
μένος Θησαυρός, Ἀδ. Κ. Σιφναῖος, Εὐγενία
Ζούνη, Ἀπ. Α. Καννέλης, Β. Ι. Κόλιας, Σ. Νι-
κολαΐδης, Ἰωάννα Θ. Μάρκου.

ΑΓΡΙΝΙΟΥ: Γ. Τσουκαλάς.
ΒΟΛΟΥ: Α. Α. Τάσιος, Δημ. Μικρός.
ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΥ: Ἀγγελικὴ Εὐθ. Τσάκα.
ΛΑΥΡΕΙΟΥ: Αἰκατερίνη Γαῖνη, Γ. Α. Ἀρμε-
νης, Ν. Κ. Δροῦγκας, Κ. Τεβελάκος.
ΛΙΓΟΥΡΙΣΤΗΣ: Ηλ. Π. Πετμεζᾶς.
ΜΕΛΙΓΑΛΑ: Ν. Κονταράτος.
ΝΑΥΠΑΛΙΟΥ: Χρυσάνθη Α. Τζωάννου, Ὁλυμ-
πία Γεωργιάδου.

ΝΕΟΥ ΦΑΛΗΡΟΥ: Ἑλένη Κ. Κουπασσάρη.
ΠΑΤΡΩΝ: Παροικεῖν Γρ. Καλλιμανοπούλου,
Καστοῦλα Γ. Παναγιωτοπούλου, Καλλιόπη Β.
Μπίρμπα, Σωτηρία Παπαθανασίου, Μαρίνα Χ.
Τριάντη, Τασία Ἀγγελοῦ, Κ. Α. Λόντος, Λελές
Π. Νικολόπουλος.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Μαρ. Σταυριανοπούλου, Στεφ.
Ι. Νικολαΐδης, Στ. Α. Κατράνης, Φ. Ι. Μαϊχός,
Γιούλα Κ. Λάγκα, Ν. Ἀντανασιώτης, Θ. Καρα-
γάλλιος, Θ. Β. Σακελλαρόπουλος, Στ. Ν. Σαρρί-
δας, Μαρίνα Π. Παυλάκη, Ἐνας μὲ ψευδώνυμον
μὴ ἐγκαιρὸν μένον.

ΠΥΡΓΟΥ: Γ. Π. Δρακόπουλος, Π. Εὐθ. Δη-
μακόπουλος, Ἰω. Α. Τσερβάνης.

ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Αλ. Ν. Βλάχος, Ἀναστ. Ν.
Βλάχος.

ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Ι. Α. Νικολαΐδης, Λουκάς Τ.
Κουφομερίτης.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων τῶν ἀνωτέρω τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς
τὴν κληρονομία καὶ ἐκληρώθησαν οἱ ἐξῆς τρεῖς:
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Α. ΚΑΝΕΛΛΗΣ ἐν Ἀθήναις,
ΟΛΥΜΠΙΑ ΓΕΩΡΓΙΑΔΟΥ ἐν Ναυπλίῳ, καὶ
ΚΑΛΛΙΟΠΗ Β. ΜΠΙΡΜΠΑ, ἐν Πάτραις οἱ ὁ-
ποιοὶ ἐνεργήσαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1 Ἰα-
νουαρίου.